

efter anden foretagne Forandringer i Laugslovene. Men det er klart, at Regjeringen under en saadan Tingenes Orden vilde være i høj Grad lammet, og at den i Særdeleshed ikke let vilde kunne foretage sig Nogetsomhelst til at løse de Baand, som nu hvile paa Næringsveiene, uden at først de Indvendinger, som der imod kunde gøres fra vedkommende Næringsbrugeres Side, vare blevne prøvede ved Domstolene. Der vides ikke heller, at man i andre Lande ved Afløsningen af de, til visse faste Eiendomme knyttede Næringsrettigheder, selv hvor disse have været erkjendte som saadanne, har thyet til Domstolene, hvorimod de saakaldte „Bannrechte“ og hvad dermed staaer i Forbindelse overalt ere blevne ophævede ad Lovgivningsveien, hvad enten dette er skeet med eller uden Erstatning til vedkommende Eier. Endelig kan det ikke lades ubemærket, at, selv om Regjeringen vilde tilstede Bagerlauget at indbringe Sagen for Domstolene, vilde der, saavel med Hensyn til Afgjørelsen af Formen, hvorunder den vilde være at afhængiggjøre, som med Hensyn til sammes Realitet, fremkaldes saa mange Vanskeligheder, at disse maae betragtes som næsten uovervindelige.

Hvad selve Hovedspørgsmaalet, den fremtidige Ordning af Bagernæringen i Kjøbenhavn, angaaer, formener Ministeriet, at saavel Hensynet til Vigtigheden af at sikke Hovedstadens Forsyning med det bedst mulige Brød til de billigste Priser, som Grundlæggningen i Grundlovens § 88, at „alle Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skal ophæves,“ tale for, at den Indskrænkning, der i Henseende til Udøvelse af fuldstændig Bager-Næring hidtil har fundet Sted i Kjøbenhavn, bør bortfalde. Ligesom Ministeriet imidlertid med de kommunale Autoriteter maa være enig i, at det vilde være ubilligt imod de nuværende Laugsbagerer, forsaavidt ikke, saa af dem i sin Tid have tilkjøbt sig deres Bagergaarde i den Formenting, derved tillige at tilkjøbe sig en monopolistisk Ret til Bager-Næring, en Formenting, som efter de da factisk bestaaende Forhold ikke kan siges at have været aldeles ugrundet, om man strax aldeles frigav Bagernæringen, saa at enhver

dertil Dykkificeret uden videre kunde etablere fuldstændigt Bageri, saaledes synes og det i Reskr. af 7 April 1841 givne Tilfagn om, at der ikke for Tiden vilde blive tilladt Opretelsen af flere Bagergaarde, at tale for at lade hengaae nogen Tid, forinden den ommeldte Foranstaltning træder i Kraft. Et Tidsrum af 10 Aar, hvilket ogsaa af Borgerrepræsentanterne er foreslaaet, synes at være passende. Derimod har Ministeriet hverken fundet det tilraadeligt, at der i Overensstemmelse med Borgerrepræsentanterne Forslag i Mellemtidene skulde meddeles 2 Bevillinger aarlig til fuldstændige Bageriers Indretning, eller i alt Fald i fuld Udstrækning at indrømme den af Communalbestyrelsens combinerede Comitee foreslaaede Afgang til Etablering af Hvedebrødsbagerier. Ligesom nemlig det første Alternativ synes ikke vel at harmonere med det ovenommede, Bagerlauget i 1841 givne, Tilfagn, og det derhos ofte kunne medføre Vanskeligheder at bestemme, hvem af Ansøgerne, der, naar flere meldte sig, skulde have Tillsættelsen til at anlægge fuldstændige Bagerier, saaledes vilde der paa den anden Side ved de af Comiteen paatænkte Hvedebrødsbagerier, der, naar man ikke med denne Foranstaltning vilde gaae Laugsbagerne for nær, neppe turde gives større Omfang, end at de maatte arbejde med 1 Døn samt med 1 Svend og 1 Dreng til Medhjælp, neppe opnaaes noget Væsentligt til Hovedstadens Forsyning med godt og velbegt Brød til billige Priser. Men da det dog er muligt, at Noget allerede vil vindes ved dette Næringsbrug, Afgang til at holde 1 Svend og 1 Dreng hver, har Ministeriet troet at burde foreslaae derte, hvorved Laugsbagerne dog kun vilde kunne lide ringe Afbræk i deres Næring. Ligeledes har Ministeriet troet, at der da det allerede i Reskr. af 15 Aug. 1806 er ydtalt, at det i 1739 fixerede Antal af Bagergaarde kun skulde forstaaes om de Bagerier, der findes indenfor Stadens Fæstningsværker, og da i Betragtning af den Maade, hvorpaa, Reskr. af 1841 henviser til Muligheden af, at der vil blive meddeelt Tillsættelse til Bageriers Anlæg i Stadens Forstæder, ikke kan have nogen Betænktheds ved strax at give Bagernæringen paa